

Rola muža ženy II.

B.P. Dlouhá

16. apríla 2019 ✚ Cirkev ✚ Muž a žena

Žena- manželka

Keby Zjavenie obsahovalo len správy o stvorení prvej dvojice ľudí, už to by stačilo k označeniu jeho božského pôvodu. Je nutné sa tam vrátiť, v zmätkoch dnešnej praxe v manželstve a feminizme, pre spásne svetlo a spoľahlivé direktívy.

Žena bola stvorená, aby nebol muž sám. Keby mu nebola rovnocenná, tak by jeho samota nebola zaplnená. Muž ju vítal ako kus seba samotného: Ajhľa, kosť z mojich kostí, telo z môjho tela. Len rovnocennú bytosť tak mohol chápať.

Mala mu byť „socio“, družka, „adjutorium simile“, jemu podobná pomocníčka a s ním podobná obrazu Božiemu. Pomoc a podpora bytosti fyzicky slabšej mohla spočívať primárne v jej radách.

To všetko predpokladá ženu statočnú, duševne silnú. Kvôli poriadku ponechal Stvoriteľ vo dvojici mlčky primát tomu, ktorého stvoril prvého, po tom ako dvojicu rovnocennú a harmonickú, dopĺňujúcu sa požehnal a zakázal rozlučovať, čo sám spojil. Ženu dal pod moc muža až za trest jej zneužitia rady mužovi.

Chválu statočnej ženy spieva Duch svätý v Prísloviach 31, 10-31. Jej vlastnosti sa majú vzťahovať k trojakej úlohe: byť družkou, pomocnicou či oporou a preto aj radkyňou.

Jej sila ako družky rovnocennej a predsa podriadenej je v jej nehe, miernosti, sladkosti, dobrotivosti a trpezlivosti; odmeňuje muža dobrým a nie zlým po všetky dni svojho života; otvára ruku k núdznemu a vzťahuje dlane k chudobnému; aj na smrť sa usmieva a môže sa usmievať aj v deň najposlednejší; zákon miloty je na jej jazyku.

Je mužovi pomocnicou a podporou: srdce muža má k nej dôveru; pracuje podľa zdatnosti svojich rúk; chlieb záhalčivo neje; aj v noci vstáva, keď si to dom vyžaduje; kupuje a predáva samostatne, uvážiac či dielo je dobré a tak vlastným pričinením rozmnožuje blahobyť rodiny; rozdeľuje pokrm a obstaráva šaty pre rodinu, aj seba rozumne zdobí; samostatne nakladá s prácou svojich rúk. Je však aj poradkyňou: musí si opásť bedrá silou, keď treba poradiť proti mužovej vôli, vzťahuje ruku k závažným veciam, verejne pozdvihuje varovný hlas v dôležitých záležitostiach, aj keď jej ruka drží vreteno. Vážený je v bránach jej muž a sedáva medzi správcami zeme, muž tej, čo otvára ústa svoje k múdrosti. Za to ju muž chváli; zisťuje, že taká žena je nad bohatstvo; že klamná je milota a márna krása, ale žena čo sa bojí Hospodina, tá bude chválená.

Zdroj: en.wikipedia.com

Zo všetkých spôsobov družnosti, podpory a pomoci je rada najcennejšia; ponecháva nám našu dôstojnosť, pomáha skryto: bystrí našu inteligenciu, hýbe našou vôľou.

Žena má radiť, muž má rozhodovať.

Prvá žena zradila poslanie, kvôli ktorému bola stvorená.

Zdroj: en.wikipedia.com

Spreneverila sa svojej úlohe inšpirátorky, radkyne:

prostredníctvom tela sa dala v područie zlého ducha a radiac mužovi k zlému, uvrhla človečenstvo do nebezpečenstva ztratenia.

Odvtedy až do Panny Márie, ženy po celom svete a len s čiastočnými výnimkami, ktoré sú predobrazmi alebo potvrdzujú pravidlo, strácajú svoju trojakú dôstojnosť a vplyv manželky. Muž ponížiac svoju družku na predmet rozkoše, obklopuje sa pýchou samoty; odsúdiac ženu k nevedomosti, je bez pomocnice a sám v oblasti myšlienky a práce; rozhoduje sám, bez jej rady aj proti nej a dopúšťa sa tak aj odsúdenia Boha (Pilát)

Prichádza Mária, Návrat našej spásy.

Mária – manželka? ... Zdá sa, že mená čo povedať, hľadiac na čistého Jozefa pri svojich nohách a nie po svojom boku... A zatiaľ – Ona má povedať všetko a vraví to tak, že sme onemeli.

Opak Evy, vyňatá zo zákona prirodzenosti, z pút telesnosti, uniká moci zlého ducha výsostným, zvrchovaným spôsobom: Zasnubuje sa s Duchom svätým. Úžas, tajomstvo. Pokľaknime!

Manželka Ducha svätého... Ako, preboha, táto dievčinka zaplní Božiu samotu?

A predsa sa zdá, ako by Boh, ktorý mohol tisícmi inými spôsobmi spasiť svet, bol príliš sám k tomuto dielu, ako by Ju potreboval.

Mária chápe jeho myšlienku Vykúpenia, prijíma ju za svoju, podopiera ju najvyšším utrpením a obeťou, akej je človek schopný, bolesťou materskou. Najsvätejšia Trojica prijíma jej účasť na najväčšej myšlienke, aká kedy bola, na Božej myšlienke Lásky.

Mária je družkou Božou, je podporou dieťaťa Ježišovi a jeho pomocou až po kríž a hrob; je sladkou inšpirátorkou Divotvorcovi.

Práve v role radkyne ako by mala svoju odmenu. Táto jej dôstojnosť je rozšírená na celý svet. Je Stolicou múdrosti pre mužov, nesmrteľným vzorom žien. Jej rady sú šepotom Ducha svätého. Jeho manželka, vládne Jeho majetkom, má v rukách všetky Jeho milosti; stáva sa Nebeskou bránou.

Manželka Ducha svätého je najdokonalejším vzorom manželky.

Kresťanská manželka nemôže stať vyššie, ako keď je snúbenicou mužovej myšlienky. Kresťanskej myšlienky, kresťanského muža: uskutočňovať kráľovstvo Božie na zemi.

Každá iná myšlienka nakoniec vyústi do tej, ako vyrobiť smrtiace bomby; potom ale nadarmo ženy rodia deti. Žena, ktorú spája s mužom myšlienka iná než je praktické kresťanstvo, je nezmyselná, zvrátená a vytrhnutá z koreňov. Speje k smrti a vrhá tam rodinu aj celú spoločnosť ľudskú spoločnosť.

Manželstvo podľa tela má dva ciele.

Prvým je rodina, pokračovanie ľudského rodu, ktorý Kristom vykúpený má tvoriť kráľovstvo Božie na zemi, prípravu na Kráľovstvo nebeské. Kresťanská manželka má slúžiť veľkodušne, pokorne, odovzdané a statočne tomuto cieľu. Veľká posväcujúca myšlienka kráľovstva Božieho v dušiach detí ju priblíži k Márii a len tak budú jej deti plodené menej z vôle muža a z vôle krvi a viac z Ducha svätého.

Druhotný cieľ telesného manželstva je ukojenie žiadostivosti.

Teda liek, nie podnet. Čo by chcela kresťanská manželka s koketnou módou? Akou bude pomocnicou mužovi v boji s telom? Ako bude môcť byť jeho radkyňou, jeho svedomím, ak je jej vlastné svedomie tupé?

Zdroj: en.wikipedia.com

A predsa má prinášať svojmu mužovi „dobro a nie zlo po všetky dni svojho života“: Declina de malo et fac bonum... Má sa opásť i silou a v čase potreby zahrmiť s prorokom: Beda tým, ktorí dobro nazývajú zlom a zlo dobrom!

To je úlohou všetkých žien, od manželky robotníka po ženu ministra.

V priepasti duší sa ozýva volanie po žene – družke, pomocnici, opore, radkyni; chveje sa v ňom túžba po manželstve duší, ktoré môže byť živé a životodarné len medzi kresťanmi. Svet, ktorý sa vykoľajil k svojej záhube vinou pyšného, odbojného, Boha neuznávajúceho mužovho rozumu, bude musieť byť uvedený na cestu k spásu pomocou ženy; nie jej prácou vedľa muža a namiesto muža a podľa muža, ale prácou s mužovou dušou a skrze ňu. Ako mužova pomocnica, aby ho nenechala osamelého v práci, ak je staviteľom, nepotrebuje študovať architektúru na to aby jej intuícia povedala či stavia muž dom Boží alebo Babylonskú vežu. V prvom prípade jej vrúcny záujem mu dá netušené inšpirácie pre celok a detail, v druhom bude jeho neutíchajúcim, nepokojným a boľavým svedomím.

A tak všetka jej družnosť a pomoc i podpora bude v jej inšpirácii a rade, ktorú bude neporušenou intuíciou aj kresťanským úsilím čerpať z Ducha svätého.

Žena trpiaca

Dnešná žena má odbojný rys spoločný s padlým anjelom; tak ako on odmietal slúžiť, tak ona odmieta trpieť. Búri sa proti svojmu najvlastnejšiemu, Bohom chcenému, údely.

Kliatba bola vyrieknutá v Raji za trest. Trpieť trestom mali žena aj muž; ale pri žene Boh utrpenie obzvlášť zdôraznil.

V celom svete do príchodu Krista (ako aj Márie) žena trpela tým utrpením, aké bolo vyrieknuté v kliatbe: ujarmením pod mocou muža; nevoľníctvom v službách jeho telesnosti, materstvom bez práva na dieťa.

Moderná žena je antipódom ženy predkresťanskej: emancipuje sa spod nadvlády muža aj v manželstve; telom neslúži mužovi ani zachovaniu rodu, naopak: slúžiac svojim vášňam zotročuje muža, materstvo pripúšťa len pokiaľ si od neho sľubuje dobro, alebo ho skôr odmieta. Pretože odmieta utrpenie.

Medzi týmito dvoma ženami je celý svet: žena kresťanská.

Kristus vzal trestu Božiemu zúfalstvo klatby a úlohy trestu premenil na prostriedky spásy. Z klatby ťažkej práce pre mužov a utrpenia pre ženy vykúpil ľudstvo aj prácou aj utrpením; ale utrpením dielo spásy korunoval. A ak cena jeho diela spočívala v poslušnosti voči Otcovi, ktorému človek hodil do tváre pokušenie padlého anjela a z jeho návodu povedal svoje Non serviam (Nebudem slúžiť) – tak aj poslušnosť je v podstate ženským prvkom; starozákonný muž a muž do príchodu Krista na celom svete, či už žid alebo pohan, bola tvrdým pánom; a ak bol otrokom, tak jeho žena bola otrokyňou otroka.

Aj po nesmiernom obrátení názoru na ženu v kresťanstve, ktoré jej vrátilo rovnocennosť s mužom, oslobodilo ju zo služieb telesnosti, povýšilo materstvo kultom Panny Bohorodičky, zostáva rola ženy rovnaká ako v Starom zákone, pretože Nový zákon je len naplnením Starého. To, čo bolo klatbou, sa stalo požehnaním. Avšak vôľa ženy pritom nie je znásilnená. Žena mení utrpenie na požehnanie, ak ho prijíma dobrovoľne, z lásky k Bohu. A len tak naplňuje svoj údel. Len tak je živým údom Cirkvi, v ktorej sa dokonáva dielo spásy.

Prvotná reakcia ľudskej prirodzenosti na každú bolesť, to hnutie odmietajúce utrpenie, je príliš prirodzená, je animálna. Ale potom prichádza Kristus a od prirodzeného nás pozdvihuje k nadprirodzenému so slovami: Vezmi svoj kríž a nasleduj ma!

Prijať utrpenie je nutné; kto ho odmieta, odhadzuje život. Muž môže odhodiť len svoj, žena má však démonické možnosti prekážať Tvorcovi v jeho diele a plánoch.

Prijatím utrpenia má nekonečné možnosti tvorivej pomocnice. Kresťanstvo ju učí nad ním víťaziť, ba aj túžiť po ňom.

Jej prirodzenosť jej v tom pomáha. Má zvláštne schopnosti k utrpeniu. Telesne aj duševne slabšia a jemnejšia trpí už vtedy keď muž ešte netrpí. Za to má dar väčšej trpezlivosti a odolnosti. Poddáva sa utrpeniu tak aby ju miesilo, formovalo, cizelovalo, nepoddáva sa mu tak aby ju zlomilo. Roztavená v ohni bolesti prijíma hlboký vlys obrazu Trpiteľa; ide mu navyše v ústrety z vnútra ženskou schopnosťou súcitu, je kovom živým, ktorý pracuje sám spolu s milosťou Božou na svojom formovaní. Tolko žien už malo stigmy, ale svätec je stigmatizovaný len jeden. (Text bol písaný pred kanonizáciou P. Pia pozn. prek.) Odpoveďou Boha k súcitu ženy bol obraz tváre Trpiaceho v šatke Veronikinej.

Na tom, ako žena ktorého národa odmieta utrpenie, naháňajúc sa za pôžitkami všetkého druhu od intelektuálnych až po animálne, môžeme zmerať do akej miery sa tento národ odkláňa od kresťanstva a tým aj od života a nakláňa sa k pádu.

Odmietajú utrpenie! Avšak neunikne mu, ale zúfa si v ňom, zlorečí mu. Tá, ktorá v reči básnikov máva meno „láska“ nerozumie Bohu, ktorý je Láska. Ten Boh chce od nás utrpenie, od ženy skôr. Láska predpokladá utrpenie. Podstatou kresťanstva je láska. Je jeho hlavným prikázaním: Milovať budeš ... aj Boha, aj blížneho.

Niet väčšej lásky, ako obetovať život. Obetovať život vo chvíli, alebo obetovať ho po dňoch, to znamená trpieť.

Moderná žena nedáva život, nedáva životu; berie od života, nenásytne, berie aj kradne. Znamenie upíra, nie darcu. Pôžitkami, aj dovolenými a oprávnenými, zakrnieva, jalovie duša; len utrpením rastie do nekonečna.

Boh chce mať ženu darkyňu. Má byť v prvom rade matkou. Význam matky tkvie v tom (podľa sv. Tomáša), že zaľudňuje nebo. Beda neplodným! Len staropanenstvo je sterilné. Panenstvo je vyšší druh materstva (sv. Ambrozius, De virginibus) Aj panna svojou obetou zaľudňuje nebo. Materstvo podobne ako láska predpokladá utrpenie.

Žena, ktorá nechce trpieť vyludňuje svet. Prázdna kolíska, dieťa – manekýn s hlavou na závit, muž – degenerát orla, učupený na zemi vedľa nej ako sliepka, nemohúcne tlčúci zakrpatenými krídlami do prachu – to je jej dielo. A nakoniec sa obzerá po skaze, ktorú za sebou zanecháva s úškľabkom plaču a slinou zllorečenia. Nevyhla sa. Predsa len trpí, ale – bez požehnanie.

Za privolenie k utrpeniu v pokore a poslušnosti je dané Panne Márii mať podiel na diele vykúpenia. Privolila na utrpenie, najinteligentnejšia z ľudských stvorení, dokonale pochopiac dielo Syna. Ak žena odmieta trpieť, tak je to defekt inteligencie. Aj žena prostá, bez knižného vzdelania, práve v utrpení, keď sa prebúdzajú podvedomé sily a schopnosti, intuíciou nachádza pravú múdrosť, sladkú a vrúcnu, ňou pôsobí na mŕtve duše ako voda zo živej studne ; preniká do duše celého apoštolátu.

Také boli naše matky, či už podľa tela alebo podľa duše. Dokázali trpieť, prijímať utrpenie, milovať ho. Niesli na duši pečať plnej dôstojnosti vykúpenej kresťanskej ženy: chápali hlboko dôstojnosť dietok Božích, od ktorých Boh ponížiac sa na syna človeka, aby ho pozdvihol k synovstvu Božiemu, chce účasť a podiel na diele spásy utrpením. Chápali v čom má žena cez utrpenie náskok – preto sú predchodkyňami svätého ľudu. Išli statočne, nevyhýbajúc sa ideálu, nebeskej Bráne, ktorá nesie nápis: O vos omnes, qui transitis per viam...

Ak sa má náš národ vrátiť z cesty, ktorá vedie k vyludneniu fyzickému aj duchovnému, vrátiť na cesty života, musí mať ženy milujúce utrpenie; ženy statočné, ktoré by dokázali utrpenie prijímať, niesť a obetovať; ktoré by samé povznesené utrpením dokázali vydychovať lásku na všetok život fyzický aj duchovný svojich detí a mužov pre ich rast.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rola-muza-zeny-ii/>